

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

DRETS DEMOCRÀTICHS QUE S' HAN TORNAT TORTS

Uí ho diu que no tenim drets democràtics? ¡Què! ¿Ens queixem á causa de la interminable suspensió de las garantías constitucionals y de la eterna prolongació del estat de guerra? Donchs consti que 'ns queixem per vici.

A pesar de aqueixas midas escepcionals que á primera vista coartan la llibertat del poble, 'ls drets democràtics incubats al calor de la febre revolucionaria desde molt avants del 68, y sortits del ou quan va trencarse á Alcolea la dura closca de la monarquia borbónica, aqueixos drets que tants esforços y tanta sanch ens costan, subsisteixen y s' exerceixen en tota la séva integritat.

No hi valen per minvarlos las midas gubernamentals més extremadas. Com l' ayre impalpable, quan els governs pretenen agafarlos, se 'ls escapan per entre mitj dels dits.

¡Cóm! ¿Diu el lector qu' estich somiant, que de aqueixos drets un dia tan estimats ja casi no 'n queda res, ni 'l recort?

Aném á comptes, y veurá 'l lector que tal m' objecti qu' es ell y no jo qui va equivocat de mitj á mitj.

Aixis com en temps d' epidemia la major part dels cassos d' enfermetats comunas se transforman en cassos de la malaltia reynant, de igual manera avuy tot tendeix á contaminarse la peste del clericalisme.

Personas coneixerán á dotzenas que quan eran pobres volian ser més liberals que Riego, deyan mal dels capelláns y treyan foch pels caixals quan sentian parlar de frares; han lograt reunir quatre quartos, explotant las més d' ellas la suor del pobre treballador, y, quan s' han vist el ronyó cubert, s' han fet devotas y reaccionarias.

Donchs el mateix camí, si fa no fa, que aqueixas personas, han seguit els drets democràtics. Els drets democràtics han deixat de ser láichs y s' han fet religiosos.

Sufreixen l' epidemia reinant, pero continúan subsint.

Observin, si no, que mentres el poble ha deixat de practicarlos, unas vegadas per dessidia y mol-

tas altrás per prohibició dels poders públichs, la gent de sotana ó de cogulla se 'ls han fet séus y no deixan un sol instant de valérse'n per tot lo que 'ls convé y 'ls pot ser de alguna utilitat.

Ha succehit en aquesta materia que 'ls democratas hem aixecat la llebra y 'ls clericals se la menjan.

Voliam nosaltres la llibertat de impremta; nosaltres 'hem perdut y ell la diestruí. Lo qu' es als clericals, no 'ls cridan may á n' aquell gabinet de tortura del pensament periodístich, establert en la Capitania general, ahont ab modals molt fins se 'ns innova que podrém parlar de tot, menos de lo que se 'ns prohibeix expressament, qu' es casi tot lo de que pot parlar-se. La premsa clerical no las coneix aquestas trabas: la séva llibertat de paraula es omnimoda ab tal que l' emplehi en atacar á la mateixa llibertat.

Aspiravam nosaltres á establir la llibertat d' ensenyansa, y mentres els professors' ab títul s' están morint de gana, las corporacions religiosas la monopolisan exlussivament, ab tal domini, que no hi ha medi humá de competirhi. L' Estat las protegeix, concedintlas' hi privilegis irritants y odiosos que aumentan la séva omnipotencia. Per ensenyar avuy s' ha de vestir sotana, ó s' ha d' ostentar sisquera aquell pitet que portan els germáns maristas y 'ls de la doctrina cristiana, expulsats de la vehina República.

Voliam nosaltres ab gran interés la llibertat de reunió, y no sospitavam que seria expulsada del club y aniria á refugiarse á la iglesia, ahont no hi compareixen may els agents de l' autoritat á molestar als reunits ab las sévas impertinencias.

Per la llibertat de associació 'ns hauriam deixat trencar un os, y avuy únicament la disfrutan els instituts religiosos que ni tan sisquera s' han de perdre la molestia de sotmetre sos estatuts y reglaments á l' aprobació previa de l' autoritat civil.

¿Y qué dirém de la llibertat de manifestació? Aquesta mereix capítul apart.

Sembla talment que s' hajan renovat els bons temps que seguien al triunfo de la Revolució de setembre, tal es l' agitació que reyna entre 'ls elements únichs que poden exercir aquest dret.

Pero ja no son els republicáns els qu' están autorisats pera fer una demostració pública, ni 'ls obrers, ansiosos de millorar la séva sort, els que poden llansarse al carrer pera manifestar públicament lo que desitjan... O si no que ho probin y 's veurán sorpresos de sopte per l' aixám d' ángels y arcángels del ordre públich, que garrot en má 'ls caurán á sobre.

Els únichs á qui 's permet exercir el dret de manifestació, sense trabas ni limitacions de cap mena, son els clericals. Ells poden fer professóns á totas horas, sens reparar en obstruhir la via pú-

blica; ells poden organisar rosaris de l' aurora, sense mirarse á trencar la son dels vehins pacífichs; á n' ells se 'ls permet efectuar romerias y pelegrinacions á gabadals.

No hi ha santuari que no siga objecte de una de aqueixas juergas místicas, que no semblan sinó revistas periódicas passadas á las tayfas de la car-cunderia.

Y de tot treuhen pretext pera agitar els nervis y escalfar la sanch dels séus adeptos. Quan no poden més, procedeixen á la coronació de tal ó cual verge, que si es reina del cel, conforme ells mateixos proclaman, pera res necessita la séva corona.

Pero 'l gran qué per ells es que no cessi un sol instant la bullida reaccionaria.

Aqui tens, estimat lector, tot un ramell de drets democràtics.

Mentres el poble dejuna d' ells si 's plau per forza, 'ls clericals se 'n afartan.

Se diria que 'l mon va al revés. A tots els liberals incumbeix el deber sagrat d' adressarlo, pesi á qui pesi y costi lo que costi.

P. K.

MIDAS SALVADORAS

Anavam equivocats al suposar que 'l govern no pendria cap mida pera conjurar la tremenda crissis que s' ha iniciat, y que revestirá, sens dupte, caràcters aterradors á entrada d' hivern. El govern se 'n preocupa, y unas quantas de las sévas últimas disposicions proban fins á l' evidencia el paternal interés que li inspira la classe treballadora.

Fixins' hi bé. El representant del govern á Barcelona, prohibeix terminantment als periódichs la publicació de noticias que 's refereixin á qüestions obreras. Al ferho obeheix, á bon segur, ordres emanadas del govern. Aquí tenen, donchs, una demostració complerta y clara de la mena de *socialisme* que practican en Dato y en Silvela.

La premsa no podrá dir si alguns fabricants, havent guanyat l' any passat un cent per cent, van deixar que 'ls séus treballadors visquessin ab pa y ceba, y avuy, davant la escasses de *pedidos*, s' apressuran á tirarlos al carrer pera que 's morin de fam. Aixó fora atiar l' odi de classes.

Podrá un diari publicar l' anunci de la Junta de *La Dalia irisada*, convocant als séus socis per un ball de tarde pel próxim diumenje, pero no podrá insertar la convocatoria de la societat de forners que vol reunir-se el dissapte per qualsevol assumpto que li puga interessar. Qui sap quin cataclisme podria ocasionar aquest anunci.

Si un periodista s' indigna de que 'ls amos atentin á la llibertat d' associació prohibint als séus obrers que s' organisin pera la defensa de son interessos, tindrà de guardar-se al pap la séva indignació, porque si la expressava en algun article podria ofendre als burgesos, y aquests, en interés del obrer, deuen esser inviolables.

¿No atinan vostés en qué, aquestas midas, resultan beneficiosas als proletaris? Donchs, es ben senzill. Privantlos de tot medi de comunicació, de tota arma de defensa, de tota manera de robustirse, se 'ls obliga, vulgas no vulgas, á tenir paciencia, una de las virtuts més necessarias á tot

6138

espanyol que no vulga rompre el cap contra la paret ó rompre el dels altres.

Y en la previsió de que, malgrat totes las prohibicions y totes las cautelas, la miseria tregui de tino als explotats, una de las disposicions presas pel govern ha sigut la d'augmentar extraordinariament la guardia civil, benemèrita institució de la que guarda bons recorts la classe treballadora.

Aixís demostra aquesta situació comandada per en Dato y en Silvela el seu amor als obrers. Avuy, en plena lluyta, els lliga la llengua; demà, vensuts per la crissis y aplanats per la miseria, si alsan els punys, es toparán ab una parella de civils que 'ls lligarán els brassos.

JEPH DE JESUS.

L Papa Lleó XIII ha excomunicat á la revista *El Urbión*, redactada per alguns capellans independents cansats de sufrir els abusos de las autoritats eclesiásticas.

Ara veurán els cándids redactors d'aquella publicació, que al Vaticà no están pebrochs. Entre 'ls qu'envian diners pel tresor de Sant Pere y 'ls que 's preocupan sols de purificar las costums eclesiásticas, no hi ha lluyta possible. Els *cum-quistibus* pesan més que las bonas intencions en las balansas infalibles del criteri papal.

Sota la negra sotana s'ofegarà sempre la llibertat de pensar.

Diu un periódich que á San Sebastián, residencia de la Cort durant la temporada d'estiu, no 's juga sino en els següents locals:

Al Gran Casino; al Club Cantábrich; al Centre Vasco-Navarro; al Circul de la Marina; al Circul Oriental; al Circul de Colón; al Circul de l'Avinguda; á Aberatz-Jai, y á Varietats.

Ben mirat, els periodistas hauriam de deixarnos d'escriure, posant una ruleta en cada redacció. Aixís el govern deixaria de molestarnos y podriam viure més tranquils.

Cada dia anavan queixas á Inglaterra de que cartas ab valors, desde allí trasmessas á Portugal, si bé arribavan al seu destí era ab els valors evaporats. La evaporació dels valors s'efectuava al travessar ditas cartas el territori espanyol, desde Irún á la frontera portuguesa.

Aixó ha donat motiu á que Inglaterra entaulés una reclamació enèrgica, manifestant que si no s'hi posava remey, faria acompanyar las expedicions inglesas á través d'Espanya per policias de la seva confiança.

¡Quin honor pel nostre país!

¡Y com se veu ab aquest sol incident que aném ab pas segur, camí de la regeneració de la patria!

En Silvela, tot revenxinantse, va dir en un discurs á bordo del *Princesa de Asturias*:

«Habrà marina, pese á quien pese.»

Alto aquí, y entenémnos: ¿qu'és lo que hi ha de haver á Espanya, marina verdadera, ó bé un nou derrotxe de milions, com la vegada anterior, ab l'excusa de tenirne?

Sens dupte serà aixó últim, perque la veritat es qu' en Silvela, desde que s'ha vestit de gran almirall, ni menos sab per quins mars navega.

Al Ferrol va suscitar-se una qüestió d'etiqueta entre marinos y militars, á propòsit de qui havia de montar la guardia de honor en presencia de la familia real.

La regent va resoldre la qüestió prescindint dels uns y dels altres.

Com no 's pot suposar que la soberana tingués temor á una ó altra institució, lo determinat per ella demostra qu' en alguns cassos pot prescindir-se perfectament dels serveys de la Marina y dels serveys del Exèrcit.

Un detall hermosíssim del viatge regi.

En ayguas del Ferrol, els barcos inglesos que van anar á saludar á la familia real, de passada y en presencia d'ella van practicar alguns treballs de sondeitj.

El cor se 'ns deu esponjar, al veure que una nació tan gloriosa com Inglaterra, procura pendre nota de las brassas d'aygua que calém... sense cap mala intenció, *per supuesto*.

¿Qu'és lo que pot succehir? ¿Que després del gran àpat del Transvaal, se dirigeixi á Galicia á saborejar els postres?

Donchs en aquest cas, tot se pot arreglar: n'hi ha prou ab confiar el poder á n' en Sagasta, y ell

els darà 'l tall que li demanin, y avans de despedirse'n, els dirá:

—No fassin cumpliments, si *gustan repetir*, encare 'n queda.

Ja 's parla de concedir á las empresas de ferrocarrils la suspirada prórroga de las concessions.

Ab la qual s'allargará uns quants anys més la facultat que per virtut de la llei té la nació de adquirir la propietat de totes las vías férreas.

Aixó es lo que s'ha de fer. ¿No son concellers de las companyias els principals politichs de la restauració? Donchs ja que disfrutan un gran sou, que se 'l guanyin.

Així com així, el país no ha de cridarlos may á comptes. Que s'aprofitin ara que 'ls vaga.

Molt cremats comensan á estar els sagastins perque 'l seu *quefe* está encauhat á Avila, y sense dir una malehida paraula.

—Home, ¡parli de una vegada!—li diuhen ¿que no veu que aixís no podem continuar?

Y l'home del tupé permaneceix sort y muy y acurruat. En aquesta posició diuhen qu'espera 'l sant adveniment.

Entre tant en Gamazo 's dona la llengua ab en Silvela.

Tots dos banquetejan y brindan cada hù d'ells á la salut del altre.

No sembla sino que ja están avinguts per jugar al balanci, de tal manera que quan l'un baixi l'altre se 'n vaja en l'ayre.

En aquest cas D. Práxedes hauria fet á tots, ell que 's creya indemne, ab tot y pesar damunt d'ell, la perduda de las colonias, el sacrifici de 150,000 vidas, la dissipació de més de 4,000,000,000 de pesetas y la vergonya inmensa del tractat de Paris.

CARTAS DE FORA

Altafulla.—La temporada que ha passat en aquest poble 'l marqués de Tamarit ha donat lloch á una continua romeria de carcas que l'han anat á visitar, sent objecte de tota mena d'obsequis, entre 'ls quals s'hi contan alguns àpats de primera. No es que hi tingui res que dir, perque més val que fassan servir el queix mastegant lo qu'ells mateixos se guisan, que no á tall de bestias feras corrent desenfrenats per la montanya.—També 'l Mestre de ceremonias, de qui parlava en una de mas anteriors correspondencias, ha sigut convidat á la seva taula pel rector. Aquest ha volgut consolarlo de la pallissa que va donarli LA CAMPANA, de manera que durant el dinar han menjat CAMPANA á tot pasto, y com aquest malehit periódich es més venenós per ells que 'l julivert pels lloros, fins tinch por que aquest dinar els hi causi un gran estrago.

Martorellas.—Conceptes emesos desde el cubell per un pare predicair: «diuhen de aquells temps de la llana... pero diguéume ¿quan se anava millor avants ó ara? Avants á la casa pairal se passava 'l sant rosari: 'ls noms se conservavan més, tot sovint se trobavan gerras d'or, y ara sols se 'n troban de vent. En els pobles n'hi ha molts que dihent «no robo ni mato» ja 's figuren que no han de anar á confessar, y ab aixó están molt equivocats. Vosaltres, germans, si lo que avuy cumpliu ho cumplisseu tot l'any, Nostre Senyor estaria molt content; pero lo que feu es escoltarvos al rector quan está á la trona y penseu:—*Que digui, que digui, que mentres ell pela las castanyas, nosaltres estém ben assentats.*»
¿Eh, quina eloqüencia més plena d'esclofollass?

MALAGUENYA

El pare confessor era lo que 's diu un bon mosso. En sos ulls lluhia 'l foch ardent del zel religiós més encés: de sos llabis vermells com la flor de la magrana n'eixian paraulas atractivas que feyan vibrar els nervis de las penitentas que, ajenolladas á sos peus, li confiavan sos secrets mes intims, sos pecadets més recóndits.

Entre las que tot sovint acudian á la reixeta del confessorari en busca de consols espirituals, s'hi contava l'agraciada muller de un actuari de Málaga. ¡Ab quina fransansa hi anava y ab quina emoció 'n sortia, després de rebre 'l benefici sagrat de l'absolució!

—*Ego te absolvo... etc., etc.*

Y neta de pecats y perfumada ab la gracia de Deu, qu'es de tots els perfums el més penetrant, ¡quin goig feya aquella dona!

El mateix confés que ab tant gust la purificava, sentia per ella una passió irresistible.

—¿Tens fe en mi, animeta seductora?—va preguntarli un dia.

—Una fe cega, absoluta, inquebrantable—respongué la penitenta.

—Donchs aquesta nit t'espero: carrer tal, número tants... Vina, no faltis sobre tot, y jo t'faré disfrutar totes las delicias del paradís, que tú te las has guanyadas ab la teva conducta exemplar y cent voltas santa.

* *

En una cambra reservada de la casa número tants del carrer tal, se trobavan tots dosets, el confés y la penitenta, entregats als més devots exercicis, que per aixó y no per res més existeixen á Málaga y en altres ciutats aquests establiments misteriosos, coneguts per casas de citas ó

compromisos. Citas piadosas y compromisos espirituals, *per supuesto*.

Quan vels'hi aquí que á lo millor de las sevas efusions, va presentarse 'l marit, com un nou comandador, filtrantse per la paret.

Ella, naturalment, va esglayarse.

Y ell, sentint l'impuls dels angelets quan prenen vol, va escapar per una finestra que donava á una teulada.

El marit se llansá darrera d'ell, decidit á perseguirlo.

Corrent anavan per damunt de las teulas com dos gats encalabrinats en plé mes de febrer, quan el confés, comprenent que aquella escena havia de acabar, se ficá la ma á la butxaca ab la idea de treures un Sant Cristo ab que soprar els passos, en nom del Crucificat, á n'aquell marit que sense comprendre lo molt qu'estava treballant per la eterna salvació de la seva esposa, havia anat á rompre 'ls las oracions.

Pero, equivocantse sens dupte de butxaca, en lloch del Sant Cristo, va treures una pistola de dos tiros, y ¡pim! ¡pam! va dispararlos sobre 'l seu perseguidor.

Tingué la desgracia de no poderlo tocar: de altra manera, si arriba á enviarlo al altre barri, hauria tingut la satisfacció de obsequiarlo ab uns solemnes funerals.

* *

Málaga va plena de aquest succés.

El marit ha demanat el divorci y ha denunciat el capellá als tribunals de justicia com á autor de disparo de arma de foch.

Siga 'l que vulga 'l desenllás del succés, la muller no ha de apurarse. Si 'l seu marit l'abandona, trobará sempre un amparo, al abrich calentó del manteu de son pare confessor.

P. DEL O.

ENTRE PATRIOTAS

ELS APUROS D'EN MORET

—Don Práxedes, ¡estém llestos!
—Caramba ¿qué passa?

—¿Qué?

Que á pesar del seu tupé ens han pres els nostres puestos. No ignoro que ab aquests mots el seu cor s'ha d'affigir; pero jo li tinch que dir:

si, senyor, ¡ja hem fet á tots! May més del poder 'l imperi en nostras mans treurá flo; ¡may més ni vosté ni jo tornarem al ministeri!
—Aném, no 's deixi albardá.
¿A qué treu nas tan basqueig?
—Perdoni, ara si que veig que viu á la babal-lá.

¿Será cert que dorm tan fort y tant s'ho pren ab catxasa, que no sab res del que passa allá á las costas del Nord?
Pues bé: jo hi recullit veus y, obrint molt 'l ull y escoltant, he averiguat que 'ns están segant l'herba sota 'ls peus.

¡En donarán carpetasso quan tinguin la cosa á to!
—Pero ¿quí es el que fa aixó?
—¿Qui vol que sigui! En Gamasso.
—¡Ah, vaja! Aixó es lo que 'l tó tan apurat? Deixi viure y riguisen.

—Podém riure,

¡com las cosas van tan bé!
—En fi, conti 'l que ha passat y pintim el quadro al viu; a veure si hi ha motiu per estar tan alarmat.

—Veurá. Don Germán, al Nord ha alsat un arch de llistons perque las institucions vejessin que s'ho fa fort, y ha sigut tan fonda y viva la impressió que aixó ha causat, que al moment l'han convidat ¡y li han dat l'alternativa!
—¿Y qué?

—¿Com s'entén y qué?

¿No es dirli aixó que 's previngui y estigui á punt, per quan tinguin d'ocupá 'l lloch de vosté? Pensi qu'ell gasta bon nas, y en pescá es tan atrevit que si li donan el dit desseguit se 'n pren el bras. ¡Cuidado ab la gent traydora que alsant archs para la má!
¡Miri que aquest tío va per pendrens la menjadora!
—Sosseguis.

—¿Com, ay de mi,

si veig fondres el turró!
—No será, no tingui pó.
—La pó es lo que m'ho fa di.
—Vaja, angelical Moret, no vull que pateixi tant: sápigas que don Germán está bevent á galet.
¡Gracias pel arch triunfal... convits... frases de bon tó, cortesias!... Tot aixó es música celestial.

Déixili portá 'ls neulés,
que no se 'n durá mal mico:
l' únich hereu de don Quico
soch jo, gentén? jo y ningú més.
—¿De veras?

—Li dich que sí.
—¿En qué 's funda per di aixó?
—Pues... en que en Silvela y jo
ho tenim pactat així.
—¡Ay, ha fet una bon' obra
y m' ha retornat la fe...
¡Mil gracias!... No sab vosté
el pes que m' ha tret de sobre.

C. GUMÁ.

LA PARAULA D' EN SILVELA

USTICIA seca. Es veritat que don Francisco 'ns resulta molt car, pero en cambi ¿han vist vostés ministre més divertit?

La séva especialíssima formalitat ha arribat a ferse célebre. No falla. Paraula qu' ell dona, promesa qu' ell fa, compromís qu' ell contrau, guatl-la segura.

El séu passeig pel Nort d' Espanya quedarà com una de las páginas més eloqüents del llibre de la despreocupació política. En Romero Robledo, gran pèrit en la materia, diu que cada dia la llegeix, plé d' admiració.

Arribava a un poble.

—Aquí som blancs! ¡Visca la blancor!

—Estich incondicionalment al costat vostre—exclamava en Silvela:—¡Visca la blancor! Jo també soch blanc.—

Deixava aquell poble y 's traslladava a un altre.

—¡Tot ha de ser negre! ¡Visca la negror!

—¡Ben xafat!—responia 'l president:—La negror es la vida, la negror es el progrés. ¡Viscan las cosas negras!

Entrava en un tercer poble.

—¡Ni negre ni blanc! ¡Viscan las mitjas tintas!

—Alabo 'l vostre gust,—deya don Francisco, *hondamente impresionado*:—Aixó es aixó: ni blanc ni negre, ni cuca ni auell. ¡Viscan las tintas mitjas, y las mitjas tintas y tota la tintoreria espanyola!

Els antics nobles acostumavan a adornar el séu escut ab una divisa, un lema, que sintetisava las sévas aspiracions y 'l séu temperament. *Todo por el honor... Jamás humillado... Por mi dama y por mi rey...*

D. Francisco no ha volgut ser menos. També ell té divisa. Y no una, dugas.

A dalt de l' escut, que representa un morral d' or sobre camp de plata, n' hi ha posat una que diu: *Embolica que fa fort.*

Y a baix un'altra, que 's compón d' aquestas expressivas paraulas: *Afartam y digam moro.*

Si 'ls pesos morals fessin bulto, a horas d' ara no hi hauria a Espanya cap geperut que tingués el gep tan gros com ell.

Tot s' ho tira a l' esquena.

¿Que aquell poble se subleva?—Bé.

¿Que allá tothom se mor de gana?—Bé.

¿Que aquí s' han tancat la mar de fábricas?—Bé.

¿Que aquí s' han tancat la mar de fábricas?—Bé.

¿Ell ray! En dihent l' endemá qu' ell no ha dit res, qu' ell no sab res, qu' ell no s' ha enterat de res, ja está arreglat tot.

Ara ha arribat a Madrid. Y arribarhi y fer tornar tarumba a mitja població, ha sigut tot hui.

—¿Qué hi ha de las Corts?—va preguntarli un periodista.

—Penso obrirlas aviat. Els assumptos que s' han de tractar son molts, y no vull que 's discuteixin a corre-cuyta.

Al poch rato va anar a interrogarlo un altre reporter.

—¿Qué pensa fer ab las Corts?

—¡Uy! Las obriré molt tart. Tot está arreglat, no hi ha res per discutir... ¿Per qué haig de obrirlas?

Y ara tenen que hi ha diaris que, parlant d' aquest assumpto, diuen que sí, altres que diuen que no... y altres que per arreglarho més bé diuen que no en la primera plana y que sí en la última.

—¿Es veritat, D. Francisco,—li ha preguntat un curiós,—que vosté ha dit que, pesi a qui pesi, tindré marina?

—¡Inductablement! La marina ha de ser el primer puntal de la patria, la base de la nostra regeneració, el llas que ha d' unirnos al mon civilisat.

Retirat aquest curiós, n' ha entrat un altre.

—¿Qué diuen? ¿Que vosté va prometre que, pesi a qui pesi, tindré marina?

—¡Infundis!... No s' escolti a ningú, tot ho interpretan malament. ¡Marina! ¿Qué n' hem de fer de la Marina, ténint la sarsuela, l' estany del Retiro y tants y tants pintors marinistas, qu' en cas de necessitat ens treurien de qual-sevol compromís?

Aixís es don Francisco y aixís serà fins que 'l cotxe dels morts se l' emporti. Geni y figura...

Ell sembla que se 'n riu de tot aixó; pero a la quènta ignora que a costas de la séva formalitat ja s' ha inventat una frase.

Quan se vol dir lo contrari de lo que significa alló de *paraula de rey*, ¿saben qué diu la geni? *Paraula de Silvela.*

¡Qué més!... Aquest dia, en una representació del *Rigoletto*, va semblarme molt que 'l tenor cantava: *Silvela e mobile...*

FANTÁSTICH.

REPICHS

ilustre marqués de las Cinquillas y altres explotadors mistichs de la mateixa lliga, apenas perdudas las Antillas y las Filipinas, treballan ja perque 'l govern els concedeixi la facultat de munyir l' isla de Fernando Poo.

Pretenen fer un gran negoci ab el cacau, lo qual no té rés d' extrany.
Sempre li han fet el negoci ab el *que-cau*... Y la proba es que l' están fent ab la pobra Espanya, avuy més *cayguda* que may.

A Santander en Gamazo va veure que 'ls conservadors feyan un arch en obsequi de la real familia, y ell desseguit va ferne un altre, ab tot y haver dit que no pensava efectuar cap demostració de aquesta classe.

Pero jo ja ho veig: els politichs monárquichs han de semblar sempre xicots. ¿Tu fas aixó? Donchs jo també.

Y en tal pueril empenyo y contrapuntats aixís, dedican archs a la reyna y fan l' *arquet* al país.

¿Que no ho saben? Ja no hi ha huelgas, que si n' hi hagués bé prou que 'n parlaria la premsa. La premsa no 'n parla; donchs senyal que no n' hi ha.

O senyal qu' en aquest punt, com en moltíssims altres, la premsa té prohibit parlarne.

Com aquell joglar de Circo eqüestre que 's fica va un sabre per la boca fins a l' empunyadura, aixís estém avuy els periodistas barcelonins.

Tiosos, inmóviles. Deu ens guard qu' en tan perillosa situació 'ns vingúes un accés de tos ó un estornut: desseguida la punta del sabre 'ns sortiria per l' esquena.

Ab els de la traïña y ab els del jeito ja hi ha hagut cada pinya que canta 'l credo.

Peró 'ls pescadors de Galicia son uns tontos: lo millor que podrien fer seria canviar de ofici. Res de pescar: dediquinse a la cassa.

Y contin que ab sols logressin agafar la meytat de las *guatlles* que surten de la boca d' en Silvela, 's farian ríchs en quatre dias.

La coronació de la Verge de Begoña (Bilbao) s' ha senyalat per dos desgracias ocorregudas a altres tants artillers, que van mutilarse las mans horriblement al fer salva en obsequi dels bisbes y 'ls pelegrins.

Ara vegin: qualsevol diria que la Verge de Begoña está renyida ab Santa Bárbara, patrona dels artillers.

Parla 'l Duch de Tetuán, l' home dels cops-de-puny, y diu:

«Bé pot en Silvela donar gracias a Deu de que 'l viatge regi s' haja verificat sense quebrant, cosa que bé pot calificarho de sort, puig fins dintre del carinyo y agrado ab que 'ls reys han sigut acullits en casi todas las poblacions, no deu o vidarse qu' en aquestos últims anys la monarquia s' ha posat més en contacte ab la massa popular, y que a n' aquesta li sol ocorre lo que als sagristans, que per la costum de tractar ab els sants, solen familiarisarse una mica massa ab ells.»

Aixó va com va.

Hi ha sagristans qu' en efecte 's familiarisan tant ab els sants, que al últim acaban fins per ferhi broma; pero, en cambi, ni ha d' altres que, de tan respectuosos com volen ser ab ells, no paran fins a rómprerls el nas de un cop d' encenser.

Al dirigirse a Carril (Galicia) va saltar una roda al carruatje que conduhia a n' en Silvela.

Será, si volen, un fet casual; pero aquesta vegada la casualitat s' ha complascut en corroborar que a n' en Silvela li falta una roda.

Llegeixo: «El *Giraldá* ha viajado en su travesia por vez primera de noche, durante el viaje de los reyes.»

¡De nit, y sense ferse acompanyar ni pel vigilant ni pel sereno! Ja cal que l' Historia escriga en el millor full del séu gran llibre aquesta valentia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. TRENCA-CLOSCAS.—*La Revoltosa.*
2. GEROGLIFICH.—*Lo mon per un forat.*

Han endevinat las solucions: Petrarquero, Gran Filósofo, Joan Bosch y Romaguera, Un Nyébit encostipat y Jaume Gay.

XARADA

Y donchs ¿qué me 'n dius, Pepet, de la puja del tabach?
—*Dos-quart*, home, que fá fástich; si aixó segueix, aviat anirém a marxas dobles *dos-primer* can Pistraus. Ara s' apuja el *primer*; demá el vi, després la carn, y encar volen carregarnos ab aixó... d' *utilitats*; pero lo que 'm sab més greu es que 'm toquin el tabach; porque mira, si aixó dura en comptes d' aná a comprar la *tot*, fumarém *hu-quatre*, ú opi que potser no es car.
—Sí, noy, sí, s' ha de *hu-tercera*
—Bueno, noy, aden, me 'n vaig; pró al estanch no hi entris, creume, jo no hi entro, fins... demá.

J. B. C.

ANAGRAMA

Rentant els plats la *Total* trencá una grossa *total*.

J. COSTA POMÉS.

TRENCA-CLOSCAS

JOAN JIRALT MATA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de una comedia catalana.

R. LLAUNÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Filosop.
- 3 2 4 8 7 6 5.—Joch.
- 1 5 3 8 7 2.—Dramátich (actor) célebre.
- 5 4 6 3 5.—Rey godo.
- 7 6 4 5.—Nom de dona.
- 4 8 7.—Riu de Catalunya.
- 7 8.—Nota musical.
- 6.—Vocal.

JOSEPH BATISTA.

GEROGLIFICH AMERICANA

K R K

UN GRESOL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: Pau Pipas, Amadeo D., R. Homedes Mundo, J. Pelacanyas, Joan P. Pont, Amadeo Mateu, Semalunule, Un grasol, Pere Perich, R. A. y E., Un automovilista, Fidel Delji, T. Elias, Nas de Sindria, Joan Grau, Albert Daroca, A. Carcamal, A. Ribas Ll., Nina Gela, Lafont del Ral, Un comparsa retirat, Lluís, Agustín Rodés, P. D. N., Rosa P. Costa, y Ll. R. M.—*Lo que 'ns encian aquesta senmana, no fá per casa.*

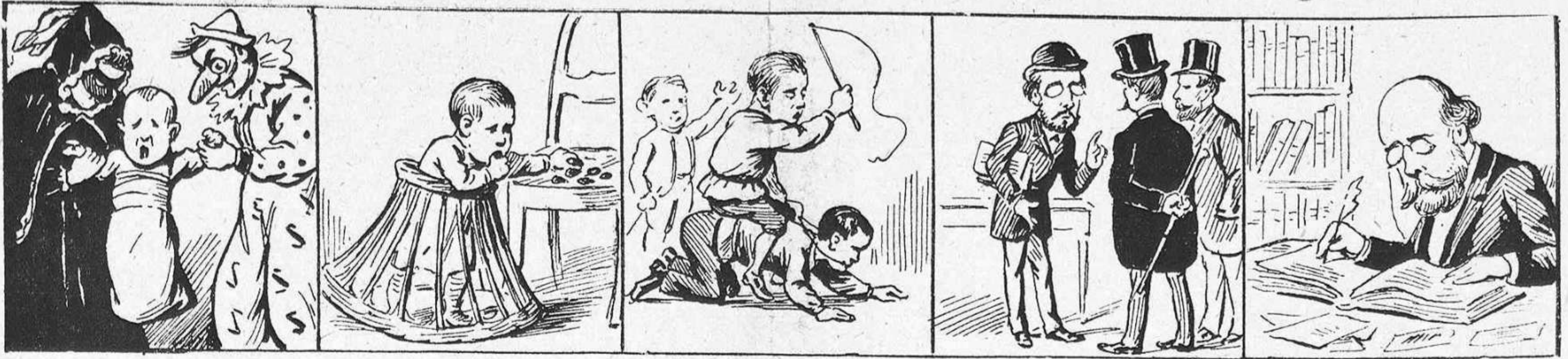
Ciudadáns: Eduardo, Fusté y Cómich, E. Zola y B., J. Moret de Gracia, Bianchi, Juan Bosch y Romaguera, Un vilafraquí D., Un nyébit encostipat, Un Director General de Correus, Jotabeeme, Un tipo popular de Reus, J. D. de Torelló, Rosiñol Llauné, Pepet de la Espluga, Un Director de Correus, Quimet de Sans, Pep Lleydatá, y Peret del Café.—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns encian.*

Ciudadá: Agustí Mundet Alvarez: Va bastant bé.—March Llorens Massó: És molt incorrecte.—R. F. T.: La primera materia existeix, pero no sab treballarla encare.—F. Domenech Estapé: No creyém que hi arribi a temps; ademés qu' es poca cosa.—Peláez: El séu dibuix ens ha fet exclamar: ¡*Uia!*—Faust Casals Bové: Totas dugas son aprofitables.—I. Soler Dífent: El tamanyo de la séva poesia ens priva de assegurarli la inserció.—Marangí: Va bé y gracias.—Lluís G. Salvador: Veurém.—M. Carbó d' Alsina: Hem donat la tanda corresponent a lo que 'ns envia.—Miguel O.: ¡Oh, oh, oh! No va aixó, no, senyó.—Oniverta: Las ilustracions que ha tingut a bé enviar nos aquest cop, son algo deficientes.—J. Roldós: L' acudit es graciós y 'l publicarém.—S. de C.: Farém els posibles per complaure 'ls séus desitjos.—J. M. Recaséns: S' hi nota més bona voluntat qu' altre cosa.—Salvador Bonavía: Aquella *A una solterona*, va millor que la segona, qu' es de forma descuydada, per xó no 'ns agrada gayre... bé gens y es llástima perque hi ha uns *xistus* que Deu n' hi dó.—Ángel Miró Quim: Va bé.—Lari: Envihi alguna altra coseta de dimensions més reduhidas.—J. P. C., y J. C.: Rebut y disposin.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Impremta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

AUCA DEL MINISTRO MALO

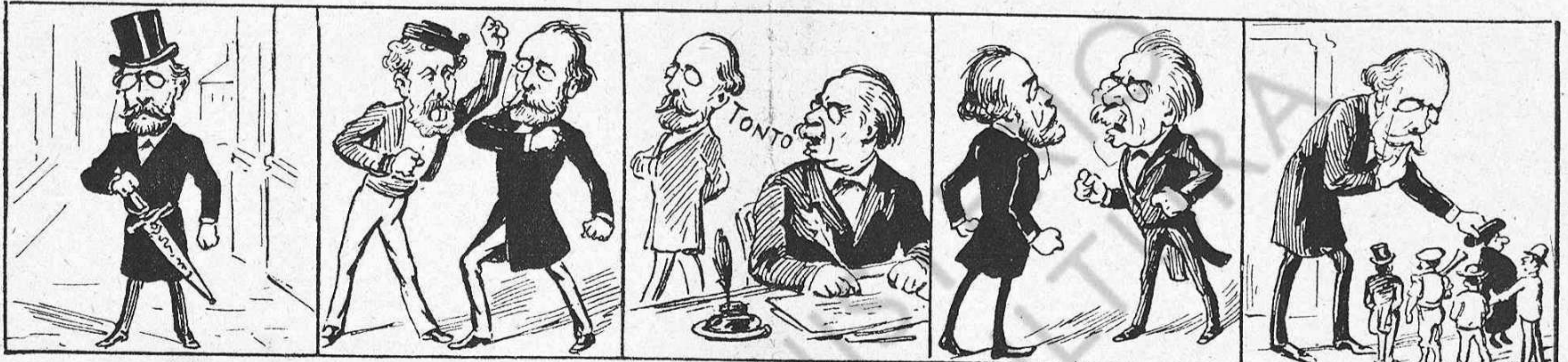
Nace en Málaga en martes de Carnaval.

A los tres meses ya comia pansas.

Cuando juega á caballos siempre quiere ir arriba.

Empieza á meterse en política.

Escribe el libro burlesco de la Filocalia.

Lleva daga para uso diario.

Hace piñas con Romero.

Cánovas le llama tonto.

Riñe con Cánovas.

Se entretiene haciendo la selección.

Suena un tiro y lo hacen presidente del Ministerio.

Se desdice de todo lo que ha dicho.

En los banquetes come peor que un lobo.

Inquieta á la prensa.

Un día hace la gara-gara á los catalanistas.

Otro día les levanta el Cristo.

Se deja hacer bailar por Dato.

Siempre suelta guatllas.

Se pule los barcos viejos.

Estrena vestido nuevo.

Todo se lo gasta en cohetes.

Se enreda con los pescadores.

Le dicen que es muy mal ministro.

Por una oreja le entra y por otra le sale.

Acabará malamente.